ETTİM DE BULMADIM !!!

Hayatta gerek yaşayarak,gerek duyarak veya görerek,hiç kimse yoktur ki,etti de bulmadı,desin ve de denilsin.

Etme,bulma dünyası…

Eden bulur,genel bir kural halinde hayatta tecelli etmektedir.

Fark sadece olayın değerlendirilmesi biçimi ile alakadardır.

Kader burada devreye girip,perdenin kaldırılması,akıl,göz,kalb,vicdan gibi duyguların değerlendirmesi,bağlantıyı kurması ile orantılıdır.

Allah-Haşa-zulmetmez.İnsan zulmeder,kader adalet eder.

Bir gözü görmeyen çocuk görsek hemen haklı olarak tek noktaya bakıp feryat ederiz.Kader cihetini görmez ve değerlendirmeyiz.

İbrahim peygamber bir gün bir arada oynayan çocukların yanında, kenarda durarak

sadece durup, gözü olmadığından dolayı oynayamayan bir çocuğa acır.Ve kendi kendine düşünerek,çocuğun gözünün açılması için Allah'a yalvarır.Duası kabul olmuş ve çocuk da artık etrafı görmektedir.

Çocuk ilk olarak İbrahim peygamberi görür ve arkadaşlarına dönerek;

-Haydi çocuklar,burada bir yaşlı var,gelin onu taşlayalım der ve yerden aldığı bir taşı İbrahim Peygambere fırlatır.

Bir yandan kaçan İbrahim peygamber,bir yandan da;Ya Rab,senin işine karışılmaz,sen her şeyi bilen ve en güzel yapansın,diyerek hikmetle bakmaya başlar ve hikmeti arar ve görür.

Zulmedenlere Allah cezalarını mutlaka veriyor.

Bir yakının arsasına birisi sahiplenerek ele aldı.Adamın başına kazadan, hastalıklara kadar bir çok bela geldi.Tarlanın fiyatından daha fazla para harcadı.

Hemen bunun akabinde çocuğu hastalandı.Haftada üç kez doğudan Ankaraya Diyalize götürdü.Ve mecburen orada tedavinin devamı için bir ev tutmak zorunda kaldı.

Diğer oğlu traktörle tarlayı sürerken,birden mtor yanmaya başladı,kendisi ise son anda yanmaktan kurtuldu.

Adam kendisi ise hastalanıp tâ doğudan İstanbul'a tedavi görmeye gitti.

Çünkü gasbettiği mal helal edilmemişti.Hatta o yakınım bu durumu ilçenin müftüsüne giderek adamın yalancı şahitle malı üstüne geçirdiğini söylemiş.Müftü de o haftaki

vaazını o konu üzerine anlatacağını söylemiş ve anlatmıştı.

Adamda ön safta bunu dinlediği halde geri iade etmemişti.

Geçte olsa o yakınların babaları öldüğünden çocuklarını çağırarak gelmelerini ve helallikte bulunmalarını taleb etti.

-Başına gelen kendi anlatıyor:

Ben gençlik dönemimde bir kuşu tutmuş,iki gözünü çıkararak bir taşın arasına koyarak ölmesine sebeb olmuştum.

Şimdi ise bu yaşlı durumumda kör olarak evde,dört duvar arasında ölümümü beklemekteyim.

Diğer biri;Devamlı angut denilen kuşları okulun çatısından her gece yakalayarak başını koparıp yer.Çok geçmez karnında şiddetli bir sancı sürmeye başlar.Doktor doktor gezer,bir çare bulamaz.Sonunda ameliyata karar verilir,mide ile ciğer arasında bir ur tesbit edilir,alınır.Çok yaşamaz,vefat eder.

Sancı haramın sancısıdır.

Kader bir sırdır.Zaten bilinmiş olsa imtihan sırrı ortadan kalkar.

Hadis'te:"Bir kimse kaderde olan sırrı ilahiyi bilirse,o kimseye musibetler kolay olur." [1]

www.tesbitler.com adlı sitemde,Kadere iman başlıklı yazıda bir çok örneklerini görebiliriz.

Şecaat arz ederken sirkatin söyler,sözünde olduğu gibi,bazen kişi kahramanlığını söylemeye çalışırken,suçunun ortaya çıkmasına sebeb olur.

Böyle bir insanın hayırla yâdedilmemesi dahi onun için en büyük cezadır.

Ne kendi eyledi rahat,ne halka verdi huzur

Yıkıldı gitti cihandan,dayansın ehl-i kubur.

Bir İbretli Hikaye: Bir zamanlar Afrika'daki bir ülkede hüküm süren bir kral vardı. Kral, daha çocukluğundan itbaren arkadaş olduğu, birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı. Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü.
Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı. İster kendi başına gelsin ister başkasının, ister iyi olsun ister kötü, her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi:
"Bunda da bir hayır var!"
Bir gün kralla arkadaşı birlikte ava çıktılar. Kralın arkadaşı tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu. Arkadaşı muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş ederken tüfeği geriye doğru patladı ve kralın baş parmağı koptu. Durumu gören arkadaşı her zamanki her zamanki sözünü söyledi:
"Bunda da bir hayır var!"
Kral acı ve öfkeyle bağırdı: "Bunda hayır filan yok! Görmüyor musun, parmağım koptu?" Ve sonra da kızgınlığı geçmediği için arkadaşını zindana attırdı.
Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu.
Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdüler. Ellerini, ayaklarını bağladılar ve köyün meydanına odun yığdılar. Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar. Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki, kralın başparmağının olmadığını farkettiler. Bu kabile, batıl inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler.

Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen

zindana koştu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı. "Haklıymışsın!" dedi. "Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış. İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum.Yaptığım çok haksız ve kötü birşeydi."
"Hayır" diye karşılık verdi arkadaşı. "Bunda da bir hayır var."
"Ne diyorsun Allah aşkına?"
diye hayretle bağırdı kral. "Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın neresinde hayır olabilir."
"Düşünsene, ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olurdum, değil mi?" Ve sonrasını düşünsene?

Mehmet ÖZÇELİK

---

[1] **Hülasat-ül Beyan.14/399..sh.32.kader şerhi.**